— Աստուած գիտէ, որ մարդու կաթիլ մը արիւն չեմ սիրէր թափել, բայց այնպիսի անիծեալ արհեստ է զինուորութիւնը, եւ այնպիսի գառնութեան ժամանակի մէջ կապրինք, որ կատարեալ գթութիւն ունենալ անկարելի է: Սա դռան առջեւ կեցած այդ տաս-տասներկու պահապաններն ջախջախել մեր երեքին համար ի՞նչ էր, փչէինք կը սատկէին, բայց յանցանքը իրենց սա խելառ իշխանինն էր: Այս ի՞նչ ժամանակ է, եղբարք, երբ մտածեմ քստմնել կ'ուգայ վրաս. աւազակութիւն, յափշտակութիւն, ուխտադրժութիւն, ապերախտութիւն, մատնութիւն, դաւաճանութիւն ներսեն դուրսեն ճարակէր պատեր են Հայաստան. աստուած ինք ողորմի, հասնի իւր խեղճ ժողովրդեան:

— Դժբախտութիւնը հոն է, որ մէկ յուսոյ նշոյլ մը տեղաց մը չերեւար,— ըսաւ Խոսրով:

— Խե՛ղճ Յովնան, բոլոր յոյսը կաթողիկոսին վրայ գրեր էր, անցեաւ ձմեռ էր գնաց խնդրելու, որ գլուխ կենայ ժողովրդեան՝ ամէնը զինե…

— Ես հոն էի, երբ եկաւ ատեանին մէջ այս խնդիրը առաջարկեց, եւ բանտ ղրկեցին, որպէսզի Գարդմանաց Կտրիճը գոհ ընեն,— ըսաւ Աշոտ:

— Ամէնքն էլ անպիտա՛ն, կաթողիկոսն էլ, իշխաններն էլ, նախարարներն էլ… Ահա ահագին Հայաստանին մէջ աստուած մէկ Յովնան մը ստեղծէր է, եւ այն էլ Սասունի լեռան գլուխը գրեր է…

— Ճշմարիտ է,— ըսաւ Խոսրով:

— Դու անկից ի՞նչ պակաս ունիս,— հարցուց Իշխանիկ Գուրգէնին,— նա քու զօրութիւնդ էլ չունի:

— Ես իմ սրտիս ձայնին ուշ կը դնեմ, նա իւր մտքին կը հնազանդի: Այդ սակաւախօս էակը մեզ ամէնքս էլ լաւ կը ճանչէ, մենք… ես իմ վրաս պիտի խօսիմ, ի՞նչ ուրիշները կը խառնեմ: Ես, ինչ մեղքս պահեմ, երբ իմացայ՝ տեսայ, որ Վասպուրական եւ Արծրունիք